

Kurdi Imre

IGEN, TÉNYLEG ÍRTAM EGY VERSET OTT
 fent a hegyen (sőt lehet,
 hogy többet is, de egyre biztosan
 emlékszem) ahol csaknem egy egész
 télen át együtt voltunk egy kölcsönlakásban,
 az írógépet nyilván Francia-
 országból hozta a tulajdonos, alkalmasint
 szövevényes és viharos gyorsasággal változó
 rokoni, azaz elsősorban élet-
 és házastársi kapcsolataid egyik kárvallottja,
 mert, igaz, szokatlan bőséggel,
 külön voltak rajta az ékezetek, úgyhogy
 utólag kellett felékeznem a szavakat,
 ha jól emlékszem, ostorlámpákról volt szó,
 meg valami ködről, *Erlebnislyrik*,
 mondhatta volna Goethe, ha egyáltalán
 szóhoz juthatott volna még akkoriban,
 de nem, pedig igaza lett volna, mert abból aztán
 tényleg kijutott, csakhogy egyszer
 összecsomagoltam, és ebéd közben, már ahogy az
 kultúremlékek között szokás,
 mindent alaposan megbeszéltünk.

VANNAK DOLGOK

Thomas Bernhard, fénykép, Bécs, 1988

Vannak dolgok, amiket el kell valakinek végezni, pedig senki nem akarja elvégezni őket. De egyszer, hosszú és kínos hallgatás után, mégiscsak feláll valaki az asztaltól, és azt mondja, jó, rendben van, akkor ezt most majd én. És összehunyorítja közben a szemét, úgyhogy a két szeme két vonal keresztben, és a szája is keresztben már csak egy vonal. És akkor lehet tudni, hogy el lesz végezve mégis. Hogy el fogja végezni, helyettünk, hogy könnyebb lesz ennyivel is. Hogy megmenekültünk, egy időre leg-
alább.

SIC TRANSIT

Volt persze még egy fejezet, talán a legkínosabb valamennyi között. Mindenesetre (a félelmetes szót, ha lehet, kerülném) mondjuk úgy, nagyrészt megfejthetetlen máig is. A csúcspont kétségtelenül B. akkori lakásában volt a Szabad-sághegy tetején, egy házibulin, talán még nyolcvannégy júniusában. A happy end viszont már elmaradt, mégpedig enyhén szólva kínosan és érthetetlenül. Sic transit.

Csengery Kristóf

EXTRASZISZTOLÉK

Kérlek, ne találkozzunk túl korán, nekem még rengeteg dolgom van itt. Míg ők négyen fölőnek, legalább addig. S egyébként is – ezt, légy szíves, vedd figyelembe –, vele megbeszéltük: nekem kell tovább maradnom, ha majd. Így se „méltányos”, úgy mégúgyse volna. Gondold meg, kérlek: kétszer ugyanazt rámérni, órá... Nem mondom, amúgy mutatós forgatókönyv, jó kegyetlen, görög mintára. Szerkesztőként mégsem javaslom: óhatatlanul maradna benne valami gyári íz, a túlformált szüzsé műkedvelőre valló merevsége. Tudod, a sülüsérezék... Az ember nem ismétli önmagát, hát még, ha Isten. De hagyjuk, nem erről van szó. Én neki megígértem, és őt nem csapom be, amíg élek. (Na tessék, megint egy csapda. Szóval „amíg élek”? S az a *kettő között* mi?) Ne kopogj, ne hívj, én úgyis mindig csak veled vagyok, imádságban, káromkodásban.